

Ο συμπαθέστατος πατήρ

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

[paisios2](#)
Page not found or type unknown

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφείμ.

Ο ιστορικός της Καινής Διαθήκης, ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς, αναφερόμενος στο 11ο κεφάλαιο του Βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων για την παρουσία του Θεού στην Αντιόχεια στην οποία για πρώτη φορά οι μαθητές του Χριστού ονομάστηκαν Χριστιανοί, σημειώνει ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα για τη μορφή του Αποστόλου Βαρνάβα.

«Ην ανήρ αγαθός και πλήρης Πνεύματος Αγίου και πίστεως». Και ακόμη «παρεκάλει πάντας τη προθέσει της καρδιάς προσμένειν τω Κυρίω»¹.

Η παράκληση ήταν το ιδιαίτερο γνώρισμα του Αποστόλου. Δηλαδή, ενίσχυε, προέτρεπε, ενθάρρυνε όλους με θερμή καρδιά και πρόθυμη διάθεση να μένουν πιστοί και αφοσιωμένοι. Η παράκληση είναι ένα εφόδιο πολύτιμο και αναγκαίο στη μετάδοση του ευαγγελικού μηνύματος. Αυτήν παρουσιάζει στην προς Εβραίους επιστολή του ο Απόστολος Παύλος: «Παρακαλείτε εαυτούς καθ' εκάστην ημέραν άχρις ου το σήμερον καλείται» – «Να προτρέπετε ο ένας τον άλλον κάθε μέρα όσο διαρκεί το σήμερα της παρούσης ζωής»².

Δεν πρόκειται για απλά λόγια, αλλά κυρίως για προσφορά αγάπης που βγαίνει μέσα από την καρδιά ενός πνευματέμφορου ανθρώπου. Το να παρηγορεί κανείς και να ενισχύει τον συνάνθρωπο σημαίνει ότι πρώτα ο ίδιος δέχθηκε πλούσια αυτή την παράκληση, την παρηγορία από το Θεό. Και επειδή ο άνθρωπος του Θεού γνωρίζει ότι η ζωή έχει τις δικές της εναλλαγές και τα χαρούμενα τα διαδέχονται τα λυπηρά, πως υπάρχουν ώρες κοπώσεως και πόνου, αποτυχίας, εγκαταλείψεως, ασθενείας, αθυμίας, άπογοητεύσεως και τόσα άλλα εγγενή στην ανθρώπινη ανεπάρκεια, στέκεται με πολλή αγάπη και με βαθιά κατανόηση στον συνάνθρωπό του.

Στο πρόσωπο του άλλου αντικρύζει το πρόσωπο του Χριστού. Στον άλλο δεν βλέπει την κόλασή του, αλλά τη σωτηρία του. Γι' αυτό και γίνεται «τοις πάσι τα πάντα ινα πάντα τινας σώση». Ένας τέτοιος υιός παρακλήσεως ήταν και ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Δεν ήταν μόνο ο λόγος του, αλλά κυρίως η προσευχή του και η αγαπητική διάθεση και το θυσιαστικό φρόνημα απέναντι στον πόνο των

ανθρώπων. Θυσίαζε ώρες πολλές να ακούει προβλήματα, να σηκώνει το σταυρό τους και να παίρνει τον πόνο τους και να τον κάνει δικό του πόνο· να συμβουλεύει, να παρακαλεί, να ενισχύει, να θεραπεύει, να τους μεταγγίζει χαρά, να τους διασκεδάζει πολλές φορές με το χιούμορ το οποίο διέθετε και να φεύγουν αναπαυμένοι από το υπαίθριο αρχονταρίκι του που ήταν πραγματικά ένα θεραπευτήριο ψυχών.

Νηστικός εκείνος, ξάγρυπνος, διψασμένος, κουρασμένος, φέροντας στο σαρκίο του τον σκόλωπα της ασθενείας, έδινε ολόκληρο τον εαυτό του στη διακονία των αδελφών χωρίς η ευαίσθητη καρδιά του να αφήνει απαρηγόρητο κανένα. Χωρίς να αμελεί τη ζωογόνο επικοινωνία με το Θεό, που είναι η προσευχή και οι Ιερές Ακολουθίες, ούτε τα μοναχικά του καθήκοντα, δεχόταν από τις πρωινές ώρες ένα πλήθος ανθρώπων. Τους άκουγε σιωπηλά, απαντούσε καρδιακά, κυρίως όμως με τον πνευματικό ασύρματο που διέθετε, που είναι η χάρη του Θεού, μετέφερε τα αιτήματά τους στο θρόνο της Θείας Μεγαλωσύνης. «Κάνω την Ακολουθία του Εσπερινού νωρίς το πρωί λέγοντας το <<Φως ιλαρόν>> πριν ακόμη ανατείλει ο ήλιος» έλεγε χαριτολογώντας, «για να δεχθώ αυτόν τον πονεμένο λαό του Θεού». Και όταν έμενε μόνος, αυτά τα αιτήματα των ανθρώπων τα άφηνε ικετευτικά στα πόδια του Χριστού και της Παναγίας.

Ήταν «ένεκεν του Θεού και εν Θεώ και κατά Θεόν και διά Θεόν, φίλος, αδελφός, πατήρ, μαργαρίτης, ζύμη, ύδωρ, άρτος, πόμα ζωής, πηγή ζώσα και αλλομένη, ποταμός ρέων λόγον πνευματικόν και λόγον θείας ζωής, λαμπάς, κλίνη, παστάς, νυμφών, ως έχων εν τη καρδιά και εν όλω τω σώματι αυτού τον Δεσπότην των απάντων»³.

Γράφει ο βιογράφος του Γέροντας Ευθύμιος της Καψάλας: «Στον πιο άσημο άνθρωπο, αν μάλιστα ήταν πονεμένη και ευαίσθητη ψυχή, ταπεινωνόταν απεριόριστα, γινόταν χώμα. Αλλά γινόταν βουνό πανύψηλο, βράχος ασάλευτος στις απειλές, στους εκφοβισμούς, στις κολακείες, στις δωροδοκίες των δυνατών ... Ο Θεός του έδωσε πολλά και ο Γέροντας τα απέδωσε πολλαπλά ... Στις σχέσεις του με τους άλλους ήταν απλός, αυθόρμητος, ζεστός κι είχε ένα δικό του τρόπο, μία πνευματική τέχνη για να σε πλησιάσει, να επικοινωνήσει μαζί σου και να σε αναπαύσει. Σε παρακολουθούσε σιωπηλά, με προσοχή τεταμένη ... Διέθετε ευαισθησία και λεπτότητα και μόνο στον εαυτό του ήταν αυστηρός. Ήταν δοχείον χωρητικόν του Παναγίου Πνεύματος».

Την ίδια παράκληση και παρηγορία συνεχίζει και σήμερα στις μέρες μας από τον απέριττο τάφο του στο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στα Βασιλικά της Χαλκιδικής. Χιλιάδες ανθρώπων, από την επομένη της προς Κύριον εκδημίας του, κατακλύζουν αυτόν τον ευλογημένο χώρο για να ακουμπήσουν στον

Αγιορείτη αυτόν Μοναχό και να του καταθέσουν τον πόνο τους και τα δάκρυά τους. Μου διηγήθηκαν άνθρωποι πως έφυγαν ξεκούραστοι και αναπαυμένοι, πως αναγεννήθηκαν κυριολεκτικά, πως μία δύναμη έδιωξε από το χώρο της ψυχής τους την αθυμία και την απογοήτευση και τους γέμισε με ανέκφραστη χαρά και ευφροσύνη.

Δικαίως εγκωμιάζεται στην Ιερά Ακολουθία που συνέταξε η Αδελφότητα της Μονής του Ευαγγελιστού Ιωάννου ως:

«Συμπαθέστατος πατήρ,
σύμβουλος όντως απλανής,
πλανωμένων παιδευτής
και των πλανώντων ελεγκτής γέγονας Πάτερ
παρέχων ενί εκάστω ίαμα ψυχής το προσφορότερον»⁴.

Δικαίως καυχάται το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο και ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, ο οποίος θα προσθεί των Ιερών Ακολουθιών κατά τον πρώτο εορτασμό της μνήμης του μετά την επίσημη αγιοκατάταξη.

Καυχάται ο αγιασμένος Άθωνας, το Ιερόν Περιβόλιον της Υπεραγίας Θεοτόκου, στο οποίο φυτεύθηκε το μυρίπνοο τούτο άνθος και ευωδίασε ολόκληρη την οικουμένη.

Καυχάται η αγιασμένη Καππαδοκία, η οποία τον γέννησε και η Κόνιτσα στην οποία έζησε και την αγίασε με τη θαυμαστή παρουσία του και άσκηση, καθώς και το Σίναιον Όρος.

Καυχάται η Ιερά Μητρόπολη Κασσανδρείας, που ως όλβον πολύτιμον υπέρ χρυσίον και τοπάζιον πλουτεί τον χαριτόβρυτο τάφο του, τόπο αναφοράς και ευλαβείας χιλιάδων ψυχών στο Ησυχαστήριο στα Βασιλικά της Χαλκιδικής.

Καυχάται ολόκληρος ο ορθόδοξος κόσμος, που αυτές τις ημέρες στρέφει το βλέμμα του σ' αυτήν την αγιασμένη μορφή, και τον παρακαλεί να γίνεται καθημερινά «παρηγορία των απαρακλήτων και απελπισμένων, στηριγμός των πιστών, βοηθός των καταπονουμένων, όρμος γαληνότατος των υπό του βίου κυμάτων βασανιζομένων, τύπος φιλοτιμίας, υπόδειγμα μακροθυμίας, υπογραμμός πλούτου ακενώτου και γέφυρα συμφιλιώσεως μετά του Θεού εν προσώπω Ιησού Χριστού»⁵.

Καυχάται ιδιαιτέρως η πατρίδα μας, που τις δύσκολες αυτές ώρες ακουμπάει στον τάφο του και «εν ενί ενί στόματι και μιά καρδία» ικευτικά τον παρακαλεί: «Εύσπλαχνε πάτερ Παΐσιε ως πάλαι ενίσχυσας και διέσωσας πολλούς, ούτω νυν

ημάς στήριξον, παραμύθησον, δίδου ρώσιν ψυχών τε και σωμάτων και προς έργα μετανοίας ημών τον ζήλον διέγειρον».

Όσιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών.

1. Πραξ. 11,23-24.

2. Εβρ. 3,13.

3. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Αγίου Ευστρατίου κ. Ιεροθέου, Επιστολή προς Οικουμενικό Πατριαρχείο περί της αγιοκατατάξεως του Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου.

4. Κάθισμα Όρθρου.

5. Μητροπολίτου Ναυπάκτου, Αυτόθι.

????:poimin.gr